

Voor een Vreedzame economie : het UNO Wereld Marshallplan

Wat houdt het UNO Wereld Marshallplan in ?

IEDERE wereldbewoner, man, vrouw, kind krijgt jaarlijks een gegarandeerd en gelijk basisinkomen.

Door wie en hoe ontstond het idee voor het invoeren van een Wereld Marshallplan ?

1974 Bij het zien van de tv-beelden van stervende kinderen in India met armen en benen als luciferstokjes en grote ogen, ten gevolge van voedseltekorten bedacht Pieter Kooistra dat giften onvoldoende waren om al die kinderen eten te geven. In een reflex zag hij hoe de situatie verbeterd kon worden zonder anderen iets af te nemen door maatregelen van boven af opgelegd. 'Door een overkoepelende economie voor allen.' Hij werkte het plan verder uit en beschreef het in zijn boek 'Het ideale eigenbelang. Een UNO-Marshallplan voor alle mensen.'

Lisinka Ulatowska verheldert in 'Het jaar 2000, Kruispunt van de mensheid. Nieuwe wegen door een wereldbasisinkomen voor alle mannen, vrouwen en kinderen', 1995 hoe de geldschepping voor het Wereld Marshallplan gebeurt en hoe infrastructuren kunnen worden ontwikkeld uit wat er al is.

Op welke manier wordt dit basisinkomen aan ieder overgedragen ?

Het geld wordt niet in handen gegeven of op de rekening van de consument geplaatst. De overdracht gebeurt via de levering van duurzaam geproduceerde goederen en diensten. De levering gebeurt door het bedrijf bij wie de goederen en diensten door de VN besteld zijn.

Wie zal het Wereld Marshallplan uitvoeren ?

Tot nu toe is het meest logische dat de VN dit doet, als internationale organisatie van

regeringen.

Wat zal de naam zijn van de nieuwe munteenheid en hoeveel bedraagt het ?

Tot nu toe wordt gesproken over 250 UNO-dollars (UNO-\$) voor het eerste jaar waarin het Wereld Marshallplan van start gaat.

Vanwaar kan het geld of giraal tegoed komen ?

In het verleden creëerden de soevereine staten in principe de hoeveelheid geld en was de waarde ervan gelijk aan de waarde van de hoeveelheid goud die ze bezaten.

Tegenwoordig scheppen landen geld in overeenstemming met de waarde van hun omzet zowel aan handelsgoederen als aan diensten, het BNP.

Regelmatig stellen de nationale of federale banken over de hele wereld vast hoeveel het BNP van hun land is. Op basis daarvan wordt de waarde en de hoeveelheid van het geld van dat land bepaald. Ideaal gezien is het geld van een land een maatstaf voor de waarde van de omzet aan goederen en diensten samen. De hoeveelheid geld die iemand heeft, staat dus a.h.w. symbool voor de hoeveelheid goederen en diensten die hij/zij hiervoor kan ruilen. Geld is daarom een tussenschakel, een koopkracht die de staat via de nationale bank aan haar burgers garandeert.

Als de VN op grond van voorafgaande inventarisatie het aantal wereldbewoners kent en dus ook het totaal bedrag aan tegoeden en weet wat te bestellen en bij welke bedrijven, kan er door de UNO-bank een overeenkomstige hoeveelheid extra geld gecreëerd worden. Het kan beschouwd worden als een waardeverste schepping van geld, mogelijk gemaakt door de beslissing van dat jaar in de extra wereldeconomie op grond waarvan de extra productie en consumptie in evenwicht zijn. Ieder land heeft een aandeel in die extra gecreëerde koopkracht gebaseerd op het aantal inwoners.

De ontwikkelde landen kunnen veel meer aan goederen en diensten produceren, en de armen hebben deze producten nodig. Door de wereld als één markt te zien kunnen deze twee groepen aan elkaar gekoppeld worden.

Wat is er nodig om het Wereld Marshallplan uit te voeren ?

- een wereldwijd computernetwerk;

- een UNO-bank, die uitsluitend werkt met geldtransfers in plaats van met tastbare valuta en met een girostelsel;
- twee UNO-werkers op iedere 1 000 mensen.

Wie bepaalt wat geleverd wordt ?

- Welke goederen en diensten geleverd worden, wordt niet door de VN bepaald, maar door de verbruiker of gebruiker zelf die in kringen van ongeveer 25 mensen beslist via de sociocratische besluitvorming.
- De ondergrens is : het tegelijk voldoen van het productie-apparaat aan ieders persoonlijke behoeften én aan de voorwaarden voor het duurzaam behoud van ons leefmilieu.

Vorming van de kringen :

- ongeveer 1 000 mensen (volwassenen en kinderen samen) in elkaars buurt verdelen in basisgroepen van 10 x 25 volwassenen (bvb. vanaf 16 jaar) ieder met een begeleider en een afgevaardigde;
- de 10 begeleiders en afgevaardigden vormen een buurtgroep en vertegenwoordigen deze ongeveer 1 000 mensen. Deze wordt gecoördineerd door een regionale en een internationale UNO-werker. De regionale UNO-werker wordt aangeduid door de buurtgroep. De internationale UNO-werker wordt via de UNO-economietop aan die buurtgroep toegevoegd. Hierdoor wordt de internationalisering van het proces bevorderd. De UNO-werkers doen het uitvoerende werk alsmede de coördinatie zonder stemrecht;
- de begeleiders en afgevaardigden van 10 opeenvolgende buurtgroepen vormen een wijkgroep en vertegenwoordigen ongeveer 10 000 mensen;
- de begeleiders en afgevaardigden van 10 opeenvolgende wijkgroepen vormen een stads- of regiogroep en vertegenwoordigen ongeveer 100 000 mensen;
- de begeleiders en afgevaardigden van 10 opeenvolgende stads- of regiogroepen vormen een provinciegroep of groep van een landsdeel en vertegenwoordigen ongeveer 1 000 000 mensen;
- de begeleiders en afgevaardigden van 10 opeenvolgende provinciegroepen of groepen van landsdelen vormen een groep dat overeenkomt met de staat of een staatsdeel en vertegenwoordigen ongeveer 10 000 000 mensen;
- de begeleiders en afgevaardigden van 10 opeenvolgende staten of staatsdelen vormen een grote staat of blokken en vertegenwoordigen ongeveer 100 000 000 mensen;
- de begeleiders en afgevaardigden van 10 opeenvolgende staten of blokken vormen statenblokken en vertegenwoordigen ongeveer 1 000 000 000 mensen;
- de begeleiders en afgevaardigden van 10 statenblokken vormen de topkring dat evt. 10 000 000 000 mensen vertegenwoordigen.

Dit is een structuur waarin de eventueel tot 10 miljard mensen toenemende mensheid verbonden worden in 8 dubbel gekoppelde lagen van besluitvorming, vanaf het individu tot het geheel. De laatste groep vormt de topkring van de extra UNO-economie.

Iedere groep bestaat dus uit 20 stemgerechtigde leden + plus telkens 2 niet-stemgerechtigde UNO-werkers. De groep bestaat telkens uit 10 mannen en 10 vrouwen.

Daarnaast wordt elk gezin minstens 1x/jaar door de 2 UNO-werkers bezocht. In een persoonlijk gesprek wordt overlegd hoe hun persoonlijk UNO-tegoed het beste besteed wordt. Het resultaat kan alleen het gevolg zijn van het consent van de 3 betrokken partijen : de persoon zelf als consument, de vertegenwoordiger van de betrokken gemeenschap en de vertegenwoordiger van de gehele mensheid (UNO).

Elk jaar wordt in overleg met de basis door de economische topkring van de UNO 2 lijsten opgesteld m.b.t. de productie. Een positieve lijst, opgemaakt door de basisgroepen en onder begeleiding van de UNO-werkers. Een negatieve lijst waarin de producten vermeld worden die binnen de UNO-economie niet geproduceerd of verleend mogen worden omdat ze schadelijk zijn voor mens en/of milieu. De regionale wensen worden vergeleken met alles wat in de topkring afgesproken of voorgesteld is als ongewenst voor extra productie en consumptie. Naast de persoonlijke behoeften kan elke kring ook de collectieve wensen in het beraad betrekken. Beide lijsten moeten openbaar zijn, zodat ze door de UNO-werkers nooit naar willekeur gehanteerd kunnen worden.

Door de dubbele koppeling van de groepen aan elkaar, van de basis tot aan de top, ontstaat een tweerichtingsverkeer wat in geen enkele andere structuur mogelijk is.

Vb. 1 collectieve besteding : een groep uit een ontwikkelingsland wil een waterput of een windmolen of zonnepanelen plaatsen in een dorp waar ieder er voordeel uithaalt. De afspraak kan zijn dat het persoonlijke tegoed voor maximaal 50 % in deze collectieve sector mag besteed worden, in coöperatief verband. Dat mag alleen door de betrokkenen zelf beslist worden (met consent) en niet door druk van de overheid.

Vb. 2 individuele besteding : in een arm land wil iemand de 250 UNO- $\text{\$}$ besteden aan een fiets t.w.v. 150 UNO- $\text{\$}$ en aan medicijnen voor 100 UNO- $\text{\$}$. De regionale UNO-werker kan de redelijkheid van dit verlangen onderschrijven omdat hij/zij weet dat er in de streek veel behoefte is aan eenvoudig vervoer en medische zorg. De internationale UNO-werker weet dat grondstoffen en fabricage in de wereld op een veilige en kwalitatieve manier aan verhoging van de fietsenproductie kan voldoen en dat de op doktersadvies noodzakelijke medicijnen extra gemaakt en verkregen kunnen worden. Als de UNO-werker hiervan nog niet op de hoogte is kan hij/zij eerst de mondiaal gekoppelde computernetwerken raadplegen.

Vb. 3 individuele besteding : iemand wil het tegoed besteden aan rookartikelen. De internationale UNO-werker weigert consent te geven omdat hij/zij weet dat de

mondiale richtlijnen via de WHO het roken als schadelijk voor het individu en zijn omgeving beschouwt. De regionale UNO-werker sluit zich daarbij aan omdat hij/zij weet dat er in de betrokken streek en bij de betrokken persoon een wezenlijker ontplooiing gestimuleerd kan worden. Hij/zij zal voorstellen brengen waaraan zowel de betrokkene als de internationale UNO-werker consent kunnen geven. De betrokkene wordt het roken niet afgenomen, gezien hij nog van zijn gewoon inkomen kan nemen.

Is het niet tijdsbesparend gebruik te maken van de gebruikelijke stemprocedure in plaats van consensus of consent ?

Het sociocratisch proces kost aanvankelijk tijd, maar het legt de basis voor duurzame beslissingen. Beslissingen die door stemmingen tot stand komen worden vaak genegeerd of tegengewerkt door mensen die tegen gestemd hebben. Dat kost ook tijd.

Welke taken van beheer en coördinatie brengt het Wereld Marshallplan met zich mee ?

- het bepalen van het aantal wereldbewoners;
- het bepalen van het toe te kennen bedrag dat voor elke wereldbewoner gelijk is;
- het elektronisch beheer van de tegoedrekeningen die uitsluitend dient ter administratie en verrekening van de gratis te ontvangen goederen en diensten. Het kan door iedereen gecontroleerd worden;
- het vinden van de gepaste bedrijven die de gevraagde goederen produceren en diensten leveren;
- het elektronisch beheer van de zaakrekening die uitsluitend dient voor producenten en dienstverleners in het circuit. Op deze rekening komen de tegoeden terecht ter voorfinanciering van de overeengekomen bestellingen van alle wereldburgers. Samen met de tegoedrekening vormt deze een gesloten circuit door de directe koppeling tussen extra productie en extra consumptie. Die koppeling is noodzakelijk om lekkages te voorkomen. Hierdoor kan de koopkracht van de UNO- $\$$ constant gehouden worden. Fraudes en fouten worden direct gesignaleerd en gecorrigeerd;
- het opleiden van de UNO-werkers;
- het elektronisch beheer van de salarisrekeningen van de UNO-werkers en van de werknemers uit de toeleveringsbedrijven. Hierdoor treedt het door de tegoed- en de zaakrekening gevormde gesloten circuit buiten zijn grenzen doordat er een 2de circuit uit het 1ste ontstaat. Al die salarissen moeten immers in nationale munten omgezet worden. Met deze kunnen alle bovengenoemden over een vrije koopkracht beschikken in de oude economie. De UNO-werkers en de werknemers mogen immers niet meer UNO-gelden ontvangen dan enig anderen;

- het elektronisch beheer voor de tegoeden aan de nationale staten in verband met de loonbelasting, BTW, e.d.

Wat zijn de taken van de UNO-werkers ?

- begeleiden van de sociocratische besluitvorming;
- inventariseren van waaraan de mensen hun tegoed willen besteden, met inachtneming van de gestelde voorwaarden;
- minstens 1 x/jaar bezoek aan alle gezinnen in hun werkgebied;
- mede controleren van de leveringen door de bedrijven van de door de VN bestelde producten;
- alles invoeren in het elektronisch netwerk, zodat alles geseind wordt naar de VN;
- toezicht houden op het gedrag van de staten waarin zij functioneren en handelingen tegen de mensenrechten mededelen aan de Algemene Vergadering van de VN.

Wat zijn de nodige voorbereidende werkzaamheden binnen de VN ?

- het opleiden van de UNO-werkers;
- het instrueren van alle mensen en van de bedrijven;
- de ontwikkeling van een aantal infrastructuren;
- het synchroniseren van de volkstellingen, zodat deze in alle landen op hetzelfde tijdstip in het jaar gebeurt;
- de aanbesteding van de leveranciers voor de extra goederen en diensten;
- de standaardisering van de procedures voor het bestellen van de goederen en diensten. Dit is dan de boekhouding voor het Wereld Marshallplan wereldwijd volgens één bepaalde methode en waarop de software voor de computernetwerken afgestemd moeten zijn.

Zal het Wereld Marshall Plan geen enorme bureaucratie voortbrengen ?

Neen, want het wordt opgezet in het telecommunicatietijdperk. Er kan onmiddellijk geautomatiseerd worden.

Is de beperking van producten binnen de UNO-economie geen betutteling ten opzichte van mens, producent, consument, regering ?

Neen, want deze voorwaarden gelden alleen binnen de UNO-economie waaraan mensen bovendien zelf consent hebben gegeven. Iedereen blijft vrij de eerder bestaande inkomens te besteden zoals ze dat persoonlijk of nationaal willen en kunnen.

Het extra inkomen mag ook geweigerd worden. Het komt dan in de vorm van een extra collectief project ten goede aan de meest achtergestelden.

Hoe kunnen alle mensen bereikt worden ?

In ieder land zijn reguliere volkstellingen die tussen 3 en 14 dagen in beslag nemen. De VN hebben een groot aantal landen de noodzakelijke technologie en apparatuur gegeven om in de meer afgelegen gebieden door te dringen. Deze volkstellingen zijn nu nog niet perfect. Ze worden beter naarmate de technologie gemakkelijker beschikbaar komt en de regeringen meer gemotiveerd worden om hun burgers te bereiken. Het Wereld Marshallplan kan motiverend werken, alsook oorlogen en de noodzaak aan vluchtelingenkampen voorkomen.

Hoe kan fraude in het Wereld Marshall Plan voorkomen worden ?

Fraude kan enkel bestaan uit het onderscheppen en achterhouden van goederen en diensten die door een ander besteld zijn. Hiertegen is beveiliging omdat :

- aanvragen voor goederen en diensten na persoonlijke consultatie door 2 UNO-werkers met consent van alle betrokkenen geregeld worden. De UNO-werkers zijn er om het proces te beveiligen tegen onderdrukking en uitbuiting.
- iedereen actief en passief lid is van een kleine discussiegroep waar hij/zij de kans heeft aangemoedigd wordt te spreken. Intimidatie of onderdrukking kan door de andere leden van de groep snel ontdekt worden.
- de goederen en diensten alleen kunnen afgehaald of ontvangen worden nadat men zich gelegitimeerd heeft. Het zal vrijwel onmogelijk zijn iets te ontvangen wat een ander gevraagd heeft.
- iedereen valt onder dezelfde regels : wil iemand controleren wat een ander waar ook ter wereld heeft besteld, dan kan hij/zij dat doen door het computersysteem te raadplegen. Alle mensen zijn daarom elkaars hoeder.
- de UNO-werkers in paren optreden, één man en één vrouw. De één wordt gekozen uit de regio, de ander komt uit het buitenland. Waarschijnlijk hebben ze verschillende achtergronden en kunnen ze elkaars werk controleren en aanvullen.

- wie fraude pleegt uitsluiting riskeert van het stelsel als producent en als ontvanger.

Tast die open toegang tot het computersysteem de privacy niet aan ?

Iedereen kan inderdaad van iedereen zien wat ze besteld hebben. Maar daar eindigt het ook. Privé-gevoelige goederen en diensten kan iedereen nog altijd uit hun gewone inkomen halen.

Hoe kan iemand leven van 250 UNO-dollar ?

Een extra inkomen van 250 UNO-\$ is heel veel voor iemand die maar 400 \$/jaar inkomen per jaar ontvangt. Voor zo iemand kan dat het verschil uitmaken tussen overleven en verhongeren. In de geïndustrialiseerde landen zal het extra inkomen ertoe bijdragen dat mensen meer bewust worden welke goederen en diensten een positieve invloed en welke een negatieve invloed kan hebben. Bovendien stijgt het bedrag elk jaar (zie bij voordelen).

Waarom moet voor de uitvoering van het Wereld Marshall Plan een nieuwe geldeenheid als de UNO-\$ gecreëerd worden ?

Nooit is met zekerheid te stellen of de gecreëerde hoeveelheid in een land zal beantwoorden aan het BNP. In de oude economie wordt ook door bankinstellingen geld gecreëerd in de vorm van kredieten voor investeringen op grond van de te verwachten resultaten. Dat kan helemaal anders uitpakken. Orders kunnen ingetrokken worden tengevolge van faillissementen, inflaties in het buitenland, verliezen op beursspeculaties, oorlogen. T.a.v. die geldschepping staat dan geen tegenwaarde en treedt inflatie op. De UNO-\$ is vanwege de manier waarop haar waarde gedekt is door goederen en diensten die al besteld zijn en met zekerheid zullen geleverd worden, niet op dezelfde wijze aan dergelijke op en neergaande bewegingen onderhevig. Bovendien maakt een aparte valuta het gemakkelijker de verzekering te geven dat ze alleen kan gebruikt worden voor de goederen en diensten die de extra UNO-economie verschaft en zo mee helpt aan de overgang naar een duurzame ontwikkeling in de wereld.

Zijn grotere munteenheden als de euro niet geschikt of voldoende ?

Deze munten zijn evenmin waardeverlozen. Ze bestrijken alleen een groter geheel.

Zal de traditionele economie niet beconcurrereerd worden door de steeds groter wordende Wereld Marshall Plan economie ?

De betere productiemethoden die ontwikkeld worden voor de UNO-economie, de grotere markten, de duurzame en minder schadelijke goederen en diensten zullen ook van toepassing worden in de gewone economie. Beide economieën zullen zich uitbreiden. Als de mensen eenmaal voelen, denken en handelen als verantwoordelijke wereldburgers zullen de extra UNO-economie en de traditionele economieën naar elkaar toegroeien en zullen de methoden die gericht zijn naar duurzame productie en levering hun plaats vinden in de traditionele economie.

Worden vrouwen dezelfde rechten als de mannen gegarandeerd ?

Vrouwen en kinderen ontvangen individueel even veel en kunnen het naar eigen inzicht besteden. Als mannen hun vrouwen willen uitsluiten van dit recht zullen ze het zelf verliezen. Het Wereld Marshall Plan bevordert de financiële onafhankelijkheid van de vrouw.

Is toename van de consumptie niet schadelijk voor het leefmilieu ?

- Er mogen alleen goederen en diensten geleverd worden die niet schadelijk zijn voor het leefmilieu.
- Zo'n 50 % van de wereld heeft niet-materiële behoeften. Na een aantal jaar zal ook voor de oorspronkelijk materieel behoeftigen een deel van het Wereld Marshall Plan kunnen besteed worden aan niet-materiële behoeften.

Worden mensen niet luiër als ze zomaar een vrij inkomen krijgen ?

West-Europese landen kennen een uitgebreid stelsel van sociale voorzieningen. Dit maakt het mogelijk te leven van een uitkering. Er zijn evenwel duizenden werklozen die vrijwilligerswerk verrichten tegen geen of slechts geringe betaling. Dit werk stemt vaak beter overeen met hun interesses en ze leren zichzelf ook beter kennen. De

inspraak, de nieuwe contacten en nieuwe inzichten die iedereen krijgt in het Wereld Marshall Plan kan luiheid of inertie doen omslaan in nieuwe energie en belangstelling.

Zal het aantal geboortes niet stijgen als iedereen een extra inkomen krijgt ?

In het verleden is in Europa het geboortecijfer per gezin gedaald naarmate de welvaart toenam. Dit valt ook voor de ontwikkelingslanden te verwachten. Kinderen als kostverdieners zijn dan immers niet meer nodig. Er zal eerder behoefte ontstaan aan goede voorlichting over geboortebeperking waarvoor de gemeenschap een deel van het extra-inkomen kan reserveren.

Welke voordelen brengt de uitvoering van het Wereld Marshallplan met zich mee ?

1. Welvaartstijgend

Voor de allerarmsten brengt dit extra inkomen een toename van 100 % of meer van hun huidig inkomen. Voor een grote groep mensen gaat het om een verhoging tussen 1 en 100 %. Er wordt voldaan aan de basisbehoeften van iedereen.

Het Wereld Marshallplan heeft een cumulerend effect. Naar berekening zou het extra inkomen kunnen beginnen met een verrekeningswaarde van ongeveer 250 UNO-\$/persoon/jaar min de voorfinanciering van 50 UNO-\$ in het 1ste jaar. In 12 à 15 jaar kan dit jaarlijks tegoed verhoogd worden tot zo'n 3 000 à 5 000 UNO-\$/persoon. Dit is in totaal evenveel extra wereldinkomen uit de nieuwe als in de oude economie. Dat kan het begin betekenen van de economische vrijmaking van de mens.

Bovendien kan dit een gezamenlijk overschot betekenen waarmee collectief de schulden van de arme landen kunnen worden afbetaald.

Mensen zullen geen angst meer hebben voor financiële tekorten, omdat het dan vanzelfsprekend is dat ieder zijn/haar tegoed heeft.

Er kan een einde komen aan het grootgrondbezit als de UNO de lidstaten kapitaal ter beschikking kan stellen om de betrokken gebieden aan te kopen door onteigening tegen een prijs die door een internationale samengestelde taxatiecommissie wordt bepaald. Onder toezicht van de UNO-werkers wordt de grond verkaveld en door de staat aan de landloze boeren in pacht gegeven tegen eveneens internationaal vastgestelde prijzen. De totale pachtsom dient om de schuld aan de voormalige grootgrondbezitters te betalen onder UNO-garantie. De VN kan deze geven omdat met de boeren overeengekomen werd dat ze hun jaarlijks tegoed geheel of ten dele besteed voor de betaling van de pacht. Het grondgebied kan ook in beheer gegeven worden aan de gemeenschap van boeren die er een coöperatie oprichten. De

voormalige eigenaar kan er als adviseur fungeren. Uiteraard moet die coöperatie functioneren als een sociocratisch bestuur. Dit is heel wat anders dan de gedwongen coöperatievormingen door regeringen van bovenaf.

2. Conflictvermijdend

Er wordt niets afgenomen van de rijken tot herverdeling. Er is dan ook geen reden tot verzet. Alleen moet het Wereld Marshallplan ingeburgerd raken in de regeringen om in de VN aangenomen te worden.

Er wordt niet tegen de oude economie ingegaan en bijgevolg niet tegen het territorium van hen die met de oude economie gediend zijn. Het plan werkt dus volgens het all win principe.

Het extra VN-inkomen is geen vervolg in het historisch proces dat bezig is en onomkeerbaar lijkt en is niet uit oude conflicten ontstaan waaruit nieuwe conflicten zouden ontstaan.

De beste elementen van Smith, Marx en Keynes komen hier tot een synthese. Het vrije ondernemerschap van Smith wordt door renteloze kapitaalsverstrekking en gegarandeerde afname meer dan ooit gestimuleerd. Het belang van de gemeenschap, de commune van Marx, komt in evenwicht met het persoonlijk belang. De door het extra mondiale kapitaal gedane groei-injecties hoeven achteraf niet door belastingverhogingen terugbetaald te worden, wat Keynes vooropstelde, omdat de kosten van het geheel vooraf in de prijzen zijn begrepen.

Vereniging van het eigen belang van het bedrijf met het gemeenschapsbelang vermits het gaat om een extra economie waardoor de eigenlijke tegenstelling tussen producent en consument vervalft.

Bedrijven die de vraag zien afnemen naar goederen en diensten die onvervangbare grondstoffen uitputten of die schadelijk zijn, worden zonder dwang aangespoord hun research en investeringspolitiek te richten op de productie van goederen en diensten voor deze gezondmakende markt. De wapenindustrie zou zonder ontslagen kunnen omschakelen op vredesproductie. De overgang zou noch werkloosheid, noch faillissementen veroorzaken.

3. Stijging van de tewerkstelling

Het VN-stelsel biedt tewerkstelling aan zo'n 11 miljoen UNO-werkers en zo'n 70 miljoen werknemers in de toeleveringsbedrijven.

Extra omzet voor een aantal bedrijven, incl. een gemakkelijke administratie en distributie door planning vooraf.

De afhankelijkheidsscheppende hulp is hier vervangen door het universele recht mét de economische mogelijkheid tot leven én arbeid voor ieder.

4. Vergroot veiligheidsgevoel

Vermindering van inbraken, schoner leefmilieu en vermindering van conflicten tussen staten en groepen.

Besparing voor de staten door de afbouw van de bewapening, door de betaling van de salarissen door de VN aan hen die direct of indirect voor haar werken, door de afname van de werkloosheid als gevolg van de nieuwe tewerkstelling, door de aflossing van de schulden voor ontwikkelingslanden via de vereffening ervan dat gehaald wordt uit de VN-economie.

5. Milieuvriendelijk

Het gaat om een extra-productie van mens- en milieuvriendelijke producten die ook mens- en milieuvriendelijk geproduceerd worden.

6. Sanerend

Het huidig aanbod aan producten, diensten en informatie werkt verstikkend op onze lichamelijke en psychische gezondheid. Een beperkter maar kwalitatief beter aanbod kan in de UNO-economie sanerend werken.

Afname van overschotten (boterberg, mestoverschotten) die nu weggeworpen wordt omdat de ontwikkelingslanden onvoldoende middelen hebben die aan te kopen.

De verhoogde koopkracht in de ontwikkelingslanden -> stijgende consumptie -> gevarieerder regionaal voedselaanbod en beperking van de monoculturen voor de export -> verbetering voedselpakket -> ziektes ten gevolge van ondervoeding verdwijnen en de trek naar de steden en de industrielanden neemt af of doet zelfs mensen terugkeren naar het platteland -> ontlasting grote steden en verdwijning van de sloppenwijken.

Bevordering kleinschaligheid en het voorzien in eigen behoeften -> ontwikkelingslanden kunnen een grotere bijdrage leveren aan de bestrijding van armoede en honger.

De bestaande ontwikkelingshulp kan gericht worden op verbetering van de plaatselijke infrastructuur in plaats van in de bodemloze put van de hongerbesteding te verdwijnen.

7. Besparend voor de staten

Versterking van de nationale economie doordat de UNO rechtstreeks de salarissen betaalt van allen die direct of indirect voor haar werken in de nationale munt van het land waar de betrokkene woont. Als coördinator moet de UNO-bank de vereiste hoeveelheid nationaal geld van ieder land kopen en voorziet zo ieder land van een rekening bij haar in UNO-\$. De arme landen met een zwakke inflatoire munt genieten evenveel van de extra mondiale koopkracht als de rijke landen. Dit komt ook hun burgers ten goede.

Vervanging van destructieve geldverslindende bewapening door toenemende wereldveiligheid -> de baten kunnen ervan gebruikt worden voor creatieve vredesproductie.

Sterk afnemende werkloosheid met grote besparingen in de sociale voorziening in de rijke landen en de mogelijkheid deze voor arme landen op te bouwen. Omdat de helft van de 7 % verhoging naar de immateriële, sociale en culturele sector gaat kan het aantal arbeidsplaatsen in die sector vrijwel onbeperkt groeien met overeenkomstige extra belastinginkomsten in de oude economie.

Het voorkomen en/of sneller opheffen van inflatie.

Afnemend gevaar van kapitaalsvernietiging, gratis kapitaalverstrekking voor alle leveranciers. Kapitaalvlucht, speculatie, fraude en valsemunterij zijn in deze economie onmogelijk.

Vermindering van niet-effectieve ontwikkelingshulp en versterking van de zelfvoorziening.

Vermindering van de onvrede waardoor besparing in de gezondheidszorg.

Vermindering van de emigratie van arme naar rijkere landen.

Stopzetting van dure protectionistische subsidies.

De omzetting van het UNO-elektronische geld naar effectief de nationale munt versterkt en saneert de nationale economie, omdat een stuk ervan door de inflatievrije extra UNO-economie is overgenomen. Elk jaar vindt deze beweging opnieuw plaats. Hiermee wordt de juistheid van het nieuwe wereldeconomisch stelsel onderstreept. Het maakt zich, op grond van veranderende principes, als het ware los uit het oude systeem zonder het te verwerpen.

Vereenvoudiging van administratie en wetgeving. Alle kosten voor de extra-economie zijn vooraf verrekend in de prijzen van de artikelen en diensten. Alle belastingtarieven en douanetarieven zijn daardoor overbodig geworden. Hetzelfde geldt voor de Sociale Zekerheid. In een land waar deze onvoldoende aanwezig is, kan de UNO-economie voor aanvulling zorgen en in landen waar sociale voorzieningen geheel ontbreken kan

de UNO-economie er een basis voor vormen. Geen veelheid aan regels en tarieven, vermits iedereen hetzelfde tegoed krijgt.